

[Poul Nødgaard]

naturligvis også arbejdsmiljøområdet, som vi beskæftiger os med i dag. Der er mange, der tror, at hvis bare man taler om offentlige reguleringer på miljøområdet, er alt fryd og gammen, men sådan er det ikke i virkelighedens verden.

Se bare på vandmiljøplanen! Den blev indført med fest og farver, for nu skulle miljøet rigtig sikres. Imidlertid må vi nu med historiens bagklogskab indse, at vandmiljøplanen både økonomisk og miljømæssigt var et stort blålys; de samme forhold kender vi fra de plandirigerede lande. Man ser ikke så horrible miljøforhold, herunder også arbejdsmiljøforhold, som i de lande, der er ødelagt af politisk planlægning. Derfor kan det ikke være særlig berigende for arbejdsmiljøforholdene, at vi vælger centralistiske planmodeller. Historien har ganske enkelt vist, at det ikke virker.

Den eneste fornuftige måde at opnå et rimeligt arbejdsmiljø på er ved, at parterne på arbejdsmarkedet i fællesskab indretter arbejdsmiljøet, så det er til alles fordel. Det er da os på arbejdspladserne, der ved, hvad der skal til, for at tingene fungerer godt, også på det miljømæssige område.

At man fra EF's side bevilger flere millioner kroner til et sådant projekt, er efter min bedste overbevisning tæt på at være en uartighed. Hvad er det for et cirkus? Skal bureaukraterne i EF trække flere hundrede millioner kroner ud af det danske erhvervsliv for derefter at finde på et så mageløst show som »1992 – europæisk arbejdsmiljøår«? Det er ganske enkelt fantastisk.

Vi taler her om arbejdsmiljø, men forudsætningen for, at vi i det hele taget kan tale om det, er, at der eksisterer arbejde og arbejdspladser. 40 pct. af alle danske selskaber har underskud; hvert tredje firma er i dag så sårbar, at en forøgelse af gælden kan føre til lukning. Det viser beregninger, som Købmandstandens Oplysningsbureau har udfærdiget på grundlag af 61.000 officielle regnskaber, hvilket svarer til 98 pct. af alle aktive aktieselskaber og anpartsselskaber. Det er situationen for dansk erhvervsliv, og så taler vi om arbejdsmiljø! Mens vi gør os lærde planøkonomiske betragtninger om arbejdsmiljøet, er der hele tiden virksomheder, der dør, fordi omkostnings- og udgiftsniveauet er blevet rasende højt på grund af alle mulige absurde politisk påførte

omkostninger. Intentionerne bag denne forespørgselsdebat er mildt sagt poppede, og den er efter Fremskridtspartiets bedste overbevisning en hån mod danske virksomheder og danske lønmodtagere. At SF er et EF-modstanderparti, står i en skærende kontrast til, at SF i EF har fundet en god og villig samarbejdspartner, så nu venter vi kun på den helt store forbrødring mellem EF og SF.

Vi mener, at Europa-Parlamentet skal fratages nogle af sine beføjelser, bl.a. på dette område; så kunne vi samtidig afskaffe nogle af de superbureaukrater, der sidder dernede og finder på sådan nogle tosserier, som vi taler om i dag, og som i øvrigt – det vil jeg sige til dem, der er tilhængere af EF – skaber en bunke flere EF-modstandere; det skal man bare vide.

Når SF i dag spørger, hvad regeringen agter at gøre i anledning af, at EF's arbejdsministre i et kådt øjeblik har besluttet sig for at gøre 1992 til europæisk arbejdsmiljøår, burde svaret fra regeringens side være et rungende ingenting. Lad parterne selv tage de initiativer, der skal tages. Ingen andre er kompetente til det, heller ikke Folketinget.

Jeg vil slutte med på Fremskridtspartiets vegne af fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget opfordrer regeringen til helt at undlade at tage initiativer i anledning af EF's arbejdsmiljøår 1992. Alle kræfter skal i stedet koncentreres om at skabe forhold, der bedrer de private virksomheders indtjeningsmuligheder gennem private initiativer, hvorved arbejdsmiljøet gavnes bedst.

Folketinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 6).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Også dette forslag om motiveret dagsorden indgår i den videre debat.

(Kort bemærkning).

Taanquist (S):

Jeg synes, det skal siges med det samme til hr. Poul Nødgaard, at hans ræsonnement måske lyder rimeligt nok, men når konklusionen er forkert, må ræsonnementet også være det,